



Ročník 27

Číslo 1

28. 11. 2021

## **Je-li v mém životě Bůh na prvním místě, potom všechno ostatní je na svém místě.**

Drazí přátelé,  
v běhu času se znovu přiblížil nový církevní rok, který začíná kratičkým adventním obdobím. Pro mě toto období vždycky mělo osobité kouzlo. Jako dítě si pamatuji haldu sněhu a docela chladné počasí, a samozřejmě to bylo pro člověka spojeno s očekáváním blízkosti Vánoc. Ten sníh se nám někde ztratil vlivem globálního oteplování a Vánoce, mám pocit, si můžeme dnes dovolit v životě skoro každý den. Nemáte pocit, že jsme všeho nějak

presycení a jakoby už ze všeho unavení? Podléháme pesimismu všude kolem nás a nepomáhá tomu ani doba, ve které aktuálně žijeme. Tak jak se dny ponořují do temna, protože den je čím dál víc kratší, tak se i my obklopujeme temnotou vlastních myšlenek. Když se podíváme na dobu před příchodem Ježíše, vidíme něco podobného. Jak to napsal

Jan ve svém prologu: „...lid, co krácel v temnotách...“. Izraelský národ prožívá společenskou a náboženskou krizi. Mnozí jsou frustrováni z života, a také z náboženství, které jim nic nenabízí, protože je pouhou prázdnou tradicí. Ze života se vytratila radost, i když velké římské impérium nabízí stabilitu a prosperitu. V podstatě v té obrovské říši je možné se prosadit, také vydělat a žít docela kvalitně. Člověka to však nijak nenaplnuje a jeho srdce je prázdné a toužící po naplnění. Co bylo zapotřebí ke kvalitativní změně? Odpověď je jasná. Setkat se se



Světlem, které prozářilo temnoty. Na scénu dějin vstupuje Kristus. On, který přišel zachránit to, co se ztratilo, a ztratil se úplně každý. Stal se proto záchranou každého a nadějí tehdy i teď.

Drazí moji, je nesmírně důležité si uvědomit, že nutně potřebujeme vpustit Krista do svého života. Podívejte, všichni si uvědomujeme své problémy a těžkosti a možná hodně děláme proto, abychom to zvládli nějak vyřešit, ale jedno je jisté, to může zvládnout a vyřešit jenom Bůh. Na nás záleží, zdali mu to dovolíme. Ano, to Boží řešení není někdy jednoduché ani lehké, ale je určitě jediné a zaručeně s dobrým výsledkem. Využijme tyto požehnané dny na kapánek přemýšlení a také na setkávání s Ježíšem i navzájem. Věnujme se Božímu Slovu a nechme ho promlouvat do našich životů, a hlavně povzbuzujme se v naději. Momentálně nedokážu říct, jak

budeme prožívat Vánoce, ale není všechno jenom ve vnějším slavení. On se má narodit především v srdci člověka, a jak to nenastane, to všechno navenek je zbytečné. Dovolme Boží Lásce, aby se v nás natrvalo usadila, a zažijeme úžasný pocit jistoty, že vše pomine, jenom jeho Slovo nepomine nikdy. To Slovo, které se stalo Tělem a přebývá mezi námi. Já vám přeji požehnaný advent a věřím, že to budou pro nás všechny úžasné dny radosti a pokoje.

*o. Marian*

[www.faslavicin.cz](http://www.faslavicin.cz)

## Pastýřský list pro 1. neděli adventní

Milé sestry a drazí bratři,

dnes vstupujeme do adventu, začínáme velkou přípravu na nový příchod Krista. Nejde jen o přípravu na Vánoce, které jsou oslavou jeho historického příchodu. Jde i o naši přípravu na setkání s Kristem na konci našeho života či na konci věků, ale taky o jeho vstup do našeho každodenního života, do našich vztahů, do naší společnosti.

Letos prožíváme dvě celocírkevní události: Rok rodiny, který vyhlásil papež František, a synodální proces, který jsme na papežovu výzvu zahájili v říjnu. Svátý otec reaguje na dva velké problémy dnešního světa: přehnaný individualismus a krizi rodiny. Obojí souvisí. Když jsme příliš soustředěni na své já, zanedbáváme Boha i druhé lidi a zhoršujeme vztahy. To se odráží i v rodině. Co můžeme udělat pro nápravu? Prožijme tento advent se zvláštním zaměřením na společnou cestu v rodině.

Některé rodiny jsou zvyklé na zasedání rodinné rady, tak jim to nepříjde zvláštní. Udělejme si v době adventní ve všech rodinách každý týden společnou hodinku. Nic násilného. Jen mějme čas jeden pro druhého. Téma hovoru není potřeba hledat. Mluvte o kterémkoliv problému, který někoho v rodině pálí. Neřešte jich však mnoho najednou. Ostatní nechejte na příště. Nebudte na to sami. Pozvěte krátkou modlitbou do svého společenství Pána Ježíše. Takový host udělá z Vašeho setkání svátek. Před ním se budete lépe ovládat a ukážete laskavější tvář. Nechejte mluvit každého naprosto svobodně a pozorně mu naslouchejte. Nepřipravujte si při tom svou odpověď. Nemluvte dlouho a dejte slovo každému. Pak udělejte druhé kolo, v němž nikdo nebude opakovat to, co už řekl, ale řekne, co ho oslovilo z úst druhých.

Budete-li pak chtít udělat závěr, něco rozhodnout, zeptejte se nejprve: Jak by se to líbilo Pánu Bohu? Připomeňte si třeba vhodný citát z Písma svatého. Pokud nenajdete shodu, odložte rozhodnutí na příště. Budte trpěliví a nemějte špatnou náladu kvůli tomu, že jste nenašli řešení.



Do příštího setkání ať se každý modlí za správné poznání. Možná pocítíte, že Bůh je Vám mnohem bližší, než dříve. Možná Vám dojde, že Bůh k Vám promlouvá i skrze ty, od kterých byste to nečekali. Možná zaslechnete jeho hlas ve svém srdci. Při tom ale dejte pozor, abyste za Boží hlas nepovažovali hlas pokušení těla, světa či ďábla. Vodítkem Vám může být otázka, jestli je návrh v souladu s Božím přikázáním a jestli odpovídá lásce, která hledá dobro druhého.

Příští setkání začněte tím, jak jste prožili poslední týden, co Vás napadlo, na co jste přišli. A dobře poslouchejte, na co přišli druzí. Snad Vám to připadne jako nezvyklý úkol. Ale jestli v době adventní děláme různá cvičení projevů lásky v dobrých skutcích nebo sebeovládání, udělejte si z tohoto programu adventní cvičení, kterým se připravíte na Vánoce. Uděláte novou duchovní zkušenost a Vánoce budou bohatší o nový způsob Boží přítomnosti ve Vaší rodině. Děkuji všem, kteří tímto způsobem přispívají k obnově naší společnosti skrze obnovu vlastní rodiny.

K takovému úsilí každému z Vás ze srdce žehná

arcibiskup Jan

## POSELSTVÍ NEMOCNÝM ADVENTNÍ DOBA A VÁNOCE 2021

Milí nemocní přátelé,

adventní dobou se blížíme k Vánocům, jež s sebou nesou kouzlo betléma, který je znázorňován nejrůznějšími způsoby. O letošních prázdninách jsem byl s dalšími kněžími na dovolené u pastoračním středisku Řezenské diecéze Spindlhofu. Bylo to na pozvání sudetoněmeckých kněží. Jedno dopoledne se nám věnoval místní pan biskup, jehož maminka pocházela z Kladruhu. Provedl nás svou bohatou sbírkou betlémů, od miniaturních až po rozsáhlé. Od těch, které znázorňují jen událost narození samotnou, až po ty, které představují i navštívení, útěk do Egypta, nalezení 12letého Ježíše v chrámě a také ty z jeho veřejného působení, přes ukřižování až po vzkříšení. Viděli jsme, jak autoři zobrazovali jednotlivé postavy v dobových krojích, jak tím událost narození Vykupitele vtažovali do současné doby, ukazovali, že narození Ježíše Krista je podstatné pro každého z nás tady a teď.

Pokusme se teď z našeho zasněného pohledu na betlémy přenést do chvíle, kdy po několikadenní cestě pěšky, popřípadě na oslu, Panna Maria ve vrcholném stádiu těhotenství se sv. Josefem doufali, že budou v Betlémě přijati pod střechu, ale byli trpce zklamáni. Papež František o této situaci a postoji sv. Josefa ve svém apoštolském listu *Patris corde* (Otcovo srdce) píše:

*Často nás při četbě evangelií o Ježíšově dětství napadne otázka, proč Bůh nezasáhl nějak přímo a jasně. Bůh však zasahuje skrze události a lidi. Josef je člověkem, jehož prostřednictvím Bůh pečuje o počátky dějin vykoupení. On je opravdovým „zářakem“, kterým Bůh zachraňuje Dítě a jeho matku. Nebe zasahuje tím, že se světuje kreativní odvaze onoho muže, jenž přišel do Betléma, a když nenašel přibýtek, kde by Maria mohla porodit, připraví a upraví stáj, aby se pokud možno stala přívětivým místem Božímu Synu, který přichází na svět (srov. Lk 2, 6-7). Před hrozbou ze*

*strany Heroda, který chce zabít Dítě, je Josef opět ve snu varován, aby Dítě bránil, a uprostřed noci zorganizuje útěk do Egypta (srov. Mt 2, 13-14).*

*Při povrchní četbě tohoto vyprávění vzniká vždy dojem, že svět je vydán napospas silným a mocným, avšak „dobrá zpráva“ evangelia spočívá v tom, že ukazuje, jak navzdory zpuštění a násilí pozemských vládců, Bůh vždycky nalézá způsob, jak uskutečnit svůj plán spásy. Také náš život někdy vypadá, že je vydán zvůli mocných, ale evangelium nám říká, že to, na čem záleží, dokáže Bůh vždycky zachránit pod podmínkou, že použijeme tutéž kreativní odvahu nazaretského tesaře, který umí měnit problém na příležitost a vždycky dává přednost důvěře v Prozřetelnost. Zdá-li se někdy, že nám Bůh nepomáhá, neznamená to, že nás opustil, nýbrž že důvěřuje nám a tomu, co můžeme navrhnout, vynalézt a najít.*



Asi se teď ptáte, co já mohu ve své nemoci navrhnout, vynalézt a najít? Možná, že snad nemáte odvahu se na něco zeptat, něco navrhnout nebo naopak přijmout nějaký způsob léčby. Nebo se ptáte: Proč zrovna já, proč jsi to, Bože, dopustil? Při nedávné návštěvě jedné nemocné staré paní jsem užasl nad její otázkou. Rekla: „Ptám se: Co mi tou nemocí chce Pán Bůh říct?“

Všem Vám žehná P. Bohumír Vitásek

Moudrý člověk ví, že správně naslouchat znamená i mnohému se naučit!

Dát druhým prostor, poslouchat, co říkají, vnímat jejich myšlenky, pocity, zkušenosti, názory, a potom se ptát. Budeš překvapený, kolik se toho dozvíš.

Nikdy nepodceňuj naslouchání. Je to jedna z nejdůležitějších dovedností, kterou se můžeš naučit.

Michael Leboeuf

## Neposkrvněná – úvaha nad Slavností Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu (8. prosince)

"Kdo dokáže, aby čisté vzešlo z nečistého? Vůbec nikdo."  
(Jób 14, 4)

Věřím, že Panna Maria, která vždy zůstala pannou, je Matka vtěleného Slova, našeho Boha a Spasitele, Ježíše Krista. Pro toto její jedinečné vyvolení byla vykoupěna vzhledem k zásluhám svého Syna vznešenějším způsobem než všichni ostatní. Byla uchráněna jakékoli poskvrny dědičného hříchu a milostí daleko předčí všechny ostatní tvory.

Než si řekneme něco blíže k tomuto třetímu mariánskému dogmatu, musíme si jasně rozlišit panenské početí Ježíše Krista v lůně Panny Marie od neposkrvněného početí Panny Marie. To poslední se totiž týká okamžiku, kdy Bohorodička byla počata v lůně svaté Anny, tedy počátku její existence.

Co tedy neposkrvněné početí znamená? Především záměr odvěk prozřetelnosti Boží, jímž se Bůh rozhodl připravit si vyvolenou Marii za matku svého Syna. Konkrétně k tomu došlo tak, že Maria dostala výjimku od všeobecné závislosti na dědičném hříchu. Odkud to víme?

U Lk 1,28b se setkáváme se slůvkem kecharitomene = milostiplná. Již nejstarší církevní Tradice je však interpretovala čili vysvětlovala ve smyslu, že Maria byla zahrnuta milostí od začátku své existence, a protože milost je v protikladu k hříchu, hřích se

nemohl vyskytnout tam, kde je plnost milosti. Od svatého Hippolyta, který zemřel kolem r. 220, se nám dochovalo svědectví o této víře – nazývá Marii "osvobozenou od veškeré poskvrny a zkázy". Z dalších svědectví uveďme alespoň církevního otce 4. století, svatého Ambrože: "Panna, kterou milost ušetřila od veškeré poskvrny hříchu." Když pak ještě uvážíme citát z knihy Jób, který je uveden v záhlaví tohoto článku, nutí nás uznat, že bezhříšný bohočlověk Ježíš Kristus se nemohl narodit z ženy poddané hříchu.

Jako pravda víry (dogma) bylo učení o neposkrvněném početí Panny Marie vyhlášeno 8.12.1854, i když návrhy, aby se tak stalo, se vyskytovaly i dříve. Kupříkladu v r. 1698 se polský vyslanec ve Vatikánu Dzieduszycy obrátil na tehdejšího papeže Inocence XII. s prosbou, aby toto dogma slavnostně prohlásil. V době středověku bylo neposkrvněné početí liturgicky slavěno po celém tehdy známém a civilizovaném světě.

Logickým důsledkem tohoto dogmatu pak je, že Maria neměla žádný obdobný hřích, protože byla prostá i sklonů ke zlému. Neznamená to však, že by měla božskou moc a vědění, nebo že by nemusela věřit a neměla při tom své těžkosti – jak víme ostatně i z evangelia (Lk 2, 50 – "Ale oni nerozuměli, co jim tím chce říci").

"Bože, Tys uchránil Pannu Marii od dědičné viny, aby byla důstojným příbytkem Tvého Syna a pro jeho budoucí zásluhy jsi ji už od počátku zahrnul svou milostí, na její přímluvu pomáhej i nám, ať čistí dojdeme k Tobě."

(Pastýř 1995/1)

## MARIA, HOŘÍCÍ KEŘ Matka, vždy panna

Z knihy Exodus

Mojžíš pásl stáda svého tchána Jitra, midjánského kněze. Když vyhnal stádo za step, přišel k Boží hoře Choreb. Tu se mu zjevil Hospodinův anděl v plameni ohně, který šlehal ze středu keře. Díval se, a hle – keř hořel plamenem, ale neshořel. Mojžíš si řekl: "Půjdu se podívat na ten zvláštní jev, proč keř neshoří." Když Hospodin viděl, že se Mojžíš přichází podívat, zavolal z keře: "Mojžíši, Mojžíši!" A on odpověděl: "Tady jsem!" Bůh řekl: "Nepřiblížuj se sem, zůj si opánky z nohou, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá." A pokračoval: "Já jsem Bůh tvého otce, já jsem Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův!" Mojžíš zahalil svou tvář, protože se bál pohlédnout na Boha. (Ex 3, 1-6)

To, co Mojžíš zažil s Bohem na úpatí hory Choreb před hořícím keřem, který neshořel a z něhož slyšel vycházet hlas Pána, jenž k němu promlouval, nám připomíná klasickou symboliku Božího zjevení – oheň, symbol Boží blízkosti. Plamen, který není možné uchopit nebo zadržet a který přesto vše proniká svým žářem a září. Jeho "neuhasitelnost" připomíná dokonalou Boží věčnost a svrchovanou neměnnost.

Hospodin se zjevil na posvátném místě, na něž Mojžíš nevědomky vstoupil. Ukazuje na to úkon očištění, k němuž je Mojžíš vyzván: měl si na znamení pokory a oproštění se od všeho rituálně nečistého zout opánky.

Propojení mezi scénou z hory Choreb a Marií z Nazareta je samozřejmě alegorické, metaforické, volné a kreativní. Na mnoha mariánských stránkách tradice i církevních otců hoří keř, který je znamením Mariino panství a jejího Božího mateřství.

Řehoř Nysský, velký církevní otec z Kappadokie (dnešního Turecka), který žil ve 4. století, rozvinul toto téma v jednom svém kázání následujícími slovy: "Co bylo předobrazeno v plameni a v keři, bylo otevřeně zjeveno v tajemství Panny. Jako keř na hoře plál, a neshořel, stejně tak Panna porodila Světlo, aniž ztratila své panství. A nepovažuj přirovnání ke keři, který předobrazuje tělo Panny, jež porodila Boha, za nevhodné."

Proklos, budoucí konstantinský patriarcha, v jedné své homilii z let 428-429 hovořil o Panně Marii, Theotokos (Bohorodičce), jako o "živém keři, který nebyl stráven ohněm Božího narození".

Když vidíme, jak je obraz hořícího keře na hoře Choreb používán, tušíme za ním symbolický mariánský rozměr spojený s titulem

Theotokos, Bohorodička: Bůh se plně zjevuje v Marii, jako se v keři zjevil Mojžíšovi. Efrém Syrský (+373) vyvyšuje Mariino panství coby místo Božího zjevení. Mariino lůno je jakoby keř, na něž sestupuje plamen Božího sebeodhacení a v němž se Hospodin stává pro Mojžíše přítomným a zakusitelným.

Ve stejném smyslu se vyjadřuje antiochijský patriarcha Severus (+538). V jednom svém kázání tvrdí: "Když pohlédnu na Pannu a Bohorodičku a snažím se jen o prostou myšlenku na ni, hned od počátku jako bych slyšel Boží hlas, jenž mi křičí do ucha: 'Nepřiblížuj se! Zůj si opánky z nohou, neboť místo, na němž stojíš, je půda svatá!'... Přiblížit se k ní je jako přiblížit se k posvátné půdě a dosáhnout nebe."

Jistě, jak připomene svatý Ambrož, "Maria není Bůh chrám, nýbrž chrám Boha". Proto k ní musíme, jako Mojžíš, přistoupit bosí, neboť v jejím lůně se nachází Bůh, jenž se zjevuje – a činí tak tím člověku nejbližším a nejsrozumitelnějším způsobem, tím, že přijal lidské tělo.

### Modlitba

Maria, ty jsi oním keřem, který Mojžíš spatřil v plamenech, ale který neshořel, a je jím také Boží Syn. On přišel a učinil si v tvém těle příbytek a oheň jeho božství tvé tělo nestrávil. Oroduj za nás, Svěťice!

Maria, Matko a vždy Panno, oroduj za nás!

Gianfranco Ravasi Měsíc s Pannou Marií

## V BIBLI ZAČÍNÁ DEN VEČEREM

V našem počítání začíná den ránem a končí večerem. V Bibli ale den začíná nocí: "A byl večer a bylo jitro, den první..." Univerzální lidská zkušenost nám říká, že v tomto životě se světlo a tma, potěšení a bolest střídají se stejnou pravidelností, s jakou se po vzedmuté mořské vlně objeví prohlubeň, jež vtáhne loď nazpět. Už předkřesťanský římský básník Lucretius napsal: "Ze středu požitků stoupá jakási hořkost a dusí i uprostřed květin." Braní drog, sexuální nevázanost, násilí, to vše možná na okamžik dodá člověku závan rozkoše, ale nakonec jej přivede k rozkladu.

Avšak Kristus převrací vztah mezi potěšením a bolestí. Dokonce i trápení a bolest mohou vést k potěšení a radosti. V Bibli stojí: "Ježíš místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž." Zmrtvýchvstáním pak Kristus uvádí na svět nový druh radosti – který je plodem i bolesti. Už slyším obvyklou námitku: Patří tedy radost až do posmrtného života? Ne! Nikdo nezakouší v tomto životě pravou radost takovou měrou jako skuteční věřící.

S Bohem život začíná nocí, ale končí dnem, dnem bez západu. Život bez Boha naopak končí nocí.

Raniero Cantalamessa Můj život ve službě Slova

Měj radost ze života. Soustřeď se na věci, které ti přinášejí radost. Prociťuj radost, dělej vše s radostí, uživej si svých plánů, snů, představ a úspěchů, protože život je příliš křehký a krátký na to, aby ses trápil. Raduj se ze života, měj rád sám sebe i svůj život. Život ti toho tolik nabízí. Těš se na vše krásné už dnes.

Přirozeností člověka je hledání radosti.

Jan Werich

## Lid bydlící v temnotách uvidí velké světlo; světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínu smrti.

Pomalou končí podzim a přichází zima, dny se krátí, je stále více tmy, slunce vychází později a zapadá dříve, nastává studené a sychravé počasí. Blíží se konec občanského roku, ale ještě dříve začíná nový církevní rok. Svátkem Krista Krále jsme ukončili církevní rok a připravujeme se na začátek nového církevního roku, který začíná dobou adventní. Často si na prahu nového začátku říkáme, co nám asi přinese, jaký bude. Doba adventní nás připravuje na Vánoce, kdy k nám Ježíš znovu přichází v podobě malého bezbranného dítěte, které potřebuje lásku a péči. Doba adventní je také spojena s úklidem, aby všechno bylo uklizeno, chystáním různých dobrot k Vánocům, nakupováním dárků, abychom potěšili naše nejbližší. Měli bychom si také uklidit ve svém srdci a připravit se na příchod toho, který je Lásk sama. Bůh nás ve svém Synu obdarovává tím největším darem, stačí jen otevřít své srdce a přijmout jej. Klademe si často otázku, jak prožít advent, abychom se dobře připravili na Vánoce. Jak připravit své srdce, aby se v něm Spasitel mohl znovu narodit. Lidé často hledají Mesiáše, který vyřeší jejich problémy, zbaví je všech strachů. Kolik mocichtivých politiků se do této role rádo pasuje. V posledních letech vzrůstá v našem světě pocit ohrožení: vedle strachu z migrantů sílí strach ze změny klimatu, k tomu přibyl strach z koronaviru a k tomu se přidává i strach z ekonomického propadu a strach z bídy. Jan Křtitel nebyl politik, netoužil po moci. Věděl však, že aby se člověk zbavil svého strachu, musí začít sám u sebe – proto vyzýval k pokání. Věděl, že Mesiáš není ten, kdo vládne, ale ten, kdo se obětuje – proto ukázal na Ježíše. „On sám nebyl tím světlem, jen měl svědčit o tom světle“ (Jan 1,8). Pokud i my máme dnes svědčit o světle, které září i v té nejčernější temnotě dnešních dní, na prvním místě musíme začít sami u sebe, hledat to, co ve svém životě v rámci svých možností můžeme dělat jinak, lépe. Musíme pochopit, že Mesiáš není ten, kdo přetváří pozemské struktury, ale ten, kdo přetváří lidská srdce. Potom uvěříme, že on může změnit naše srdce i náš život.

Vezměme si za příklad Marii, aby byla našim vzorem a také naši mocnou přímluvkyní. To málo, co víme z evangelií o Panně Marii, z ní činí ten nejlepší příklad člověka, který se nechá plně ovládnout a proniknout Bohem (je doslova zastíněna Božím Duchem – Lk 1,35), nepřipisuje si žádné zásluhy. Na začátku adventu slavíme svátek „Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu.“ Bůh si připravuje Marii, aby byla Matkou jeho Syna. Anděl když k ní přichází se zvěstováním, ji oslovuje: „Buď zdráva, milosti plná.“ Marie byla plná milosti od Boha, který ji chránil od jejího početí. Byla zahrnuta milostí a byla uchráněna prvotního hříchu. Ona nevinná dívka se má stát matkou Mesiáše, záchrance lidského pokolení. Ona je ta nová Eva, která se stává poslušnou a bezvýhradně přijímá Boží plán. Maria na andělské zvěstování odpovídá: „Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“ Tím na sebe bere všechny těžkosti, které ve svém životě bude prožívat. My bychom si představovali, že když se má stát matkou Mesiáše, její život bude privilegovaný a bez problémů. Nebylo tomu tak, už na začátku jí jako svobodné matce hrozilo, že bude ukamenována. Maria byla plná důvěry v Boha a neváhala dát souhlas. Pane, ne má, ale tvá vůle ať se stane, já se ti dávám plně k dispozici. Důvěřovala zcela Bohu a Bůh se postaral a Josef jí přijal pod svou ochranu. Tak i my bychom se měli plně odevzdat do Boží vůle, a když Pánu vydáme svůj život, tak mu důvěřujeme, že ať se děje cokoliv, Bůh o nás ví, a to, co někdy pokládáme za hodně těžké, když to dopustí, tak z toho dokáže vytěžit to nejlepší.

Maria, když uslyšela od anděla, že Alžběta ve svém starším věku čeká dítě, nemohla zůstat nečinná, ale s Ježíšem pod srdcem vydala se k ní, aby jí byla nápomocná. Také cítila, že se s ní může sdílet o své tajemství. Alžběta, když uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostí pohnulo v jejím těle. Obě ženy si padly do náruče a Alžběta pod vlivem Ducha Svatého se ptá: „Čím jsem si to zasloužila, že ke

mně přichází matka mého Pána.“ V jejím lůně dítě poskočilo radostí, že přichází ten slíbený Mesiáš. Maria velebí Boha za jeho skutky, za jeho velikost a dobrotu, její chvalozpěv říká, že Bůh si vyvolil nepatrné a ji samotnou budou uctívat teprve další pokolení.

Když se má Mesiáš narodit, očekávali bychom, že to bude někde v paláci, kde bude všemi očekávaný, ale místo toho se Ježíš narodí ve stáji, protože se pro ně nenašel příbytek pod střechou. On, Boží Syn, Pán celého světa, přichází na svět jako nejnuznější ubožák ve stáji. Jeho příchod oslavují andělé a těm, kdo se mu první přijdou poklonit, jsou chudí pastýři.

Přinášejí Ježíše do chrámu, aby s ním předstoupili před Hospodina – jak je psáno v zákoně Páně: „Vše, co je mužského rodu a otvírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu.“

Simeon jim požehnal a řekl jeho matce, že její vlastní duši pronikne meč. Pro zlobu Heroda, který chce dítě zabit, musí uprchnout do Egypta a tam žít, až do jeho smrti, pak se znovu navrátí do Nazareta. Ježíš ve dvanácti letech zůstal v Jeruzalémě, Maria jej s úzkostí hledá spolu s Josefem, až ho po třech dnech naleznou v chrámě.

Základní skutečností z evangelií - zejména z Matoušova a Lukášova, je její rodinné spojení se stavebním dělníkem Josefem. Lze předpokládat, že se Maria dávala mladá. Jí jako ženě na bedrech spočívala starost o domácnost, připadala jí povinnost starat se o vodu a dříví na oheň, mletí mouky, příprava pokrmů, zajištění rodiny oděvem atd. Taková činnost znamenala pro ženu úmornou práci od časného rána až do večera, v horku i v zimě. Život byl tvrdý, voda se musela nosit zdaleka, dříví namáhavě sbírat. Obydlí bylo prosté s jednou obytnou místností. Maria musela být ženou praktickou, fyzicky dobře vybavenou, zvyklou snášet všelijaké útrapy života. Navíc Josef, její rodinná a ekonomická opora, pravděpodobně ještě před Ježíšovým veřejným vystoupením zemřel. Po Ježíšově odchodu z domova její situace nebyla vůbec snadná. Maria musela být ženou statečnou a odvážnou.

Jako matka Ježíše milovala i silnou mateřskou láskou, bála se o něj, protože dobře věděla, co mu hrozí, situace v Palestině byla napjatá. Odešla z domova, následovala svého syna, i když možná úplně nerozuměla jeho poslání, byla mu nablízku v rozhodujících momentech jeho života. Musela respektovat jeho dospělost a samostatnost i to, že kvůli svému poslání dával přednost učedníkům a jiným lidem před rodinnými vazbami. Ustoupila do pozadí a byla to ona, kdo mu zůstala i s dalšími ženami nablízku i v hodině jeho smrti. Panna Maria doprovázela Ježíše v jeho nejtěžších chvílích při jeho smrti v Jeruzalémě. My matky víme, jak asi trpěla, když prožíváme bolesti se svými dětmi. Sám Ježíš nám ji na kříži odevzdal za matku. Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: „Ženo, hle tvůj syn!“ Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka!“ V tu hodinu ji ten učedník přijal k sobě (Jan 19,26-27). Maria se společně s Dvanácti a s dalšími po jeho zmrtvýchvstání modlila (Skutky apoštolů), žila ve společenství rodící se církve v Jeruzalémě. Panna Maria je součástí Ježíšova života nejen lidského syna, ale i Ježíšova Božího učení. Ctíme ji jako náš velký vzor, se svým Synem nesla tíži jeho údělu a zůstala jemu i Bohu věrná.

Maria je vždycky s námi jako naše Matka, a proto k ní vzhlížíme vždycky s důvěrou, že se za nás přimlouvá, vždyť ona na zemi prožila vrchovatě lidské strasti a bolesti. Jako matka se vždycky trápí, když její děti nejdou správnou cestou. Také v mnoha zjeveních přichází, aby nás odvrátila od naší špatné cesty, neustále nás vyzývá, abychom se v pokání navrátili k Bohu. Nepřestává se za nás přimlouvát a my ji často prosíme o přimluvu za nás a naše blízké. Také my jsme povoláni, abychom svým slovem a příkladem povzbuzovali dnešní lid k nové naději, kterou máme v Ježíši Kristu, našem Pánu a Spasiteli.

Přeji všem požehnaný advent  
*Ludmila D.*

K cenným diamantům člověčenství patří ctnosti jako pokora, poctivost, přejícnost, mírumilovnost, střídmost a činorodost.

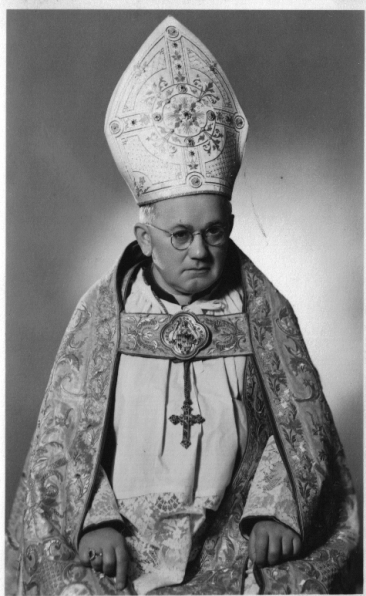
Kdybychom všichni probouzeli v sobě ctnosti, byl by na zemi ráj a mír.

Zdokonaluj svoje světlé stránky, čím více budeš kultivovat ctnosti, tím větší bude míra tvé svobody a tím harmoničtější a vnitřně naplněný život prožiješ.

*Ctnost je zdraví duše.*

Aristón z Chiu

## JOSEF KAREL MATOCHA, 60 let od smrti



Arcibiskup olomoucký  
Josef Karel Matocha

PhDr. ThDr. Josef Karel Matocha byl arcibiskupem olomouckým a metropolitou moravským. Narodil se 14. května 1888 v obci Pitín v rodině kováře jako páté z jedenácti dětí. Studoval na Gymnáziu v Uherském Hradišti, odkud po roce přešel na Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži, kde v roce 1908 maturoval. Protože projevil touhu stát se knězem, tehdejší olomoucký arcibiskup František Saleský Bauer ho poslal na studia do Říma. Na Gregoriánské univerzitě vystudoval filozofii a teologii a v roce 1914 byl vysvěcen na kněze.

Následně se vrátil na Moravu a jako kněz postupně sloužil v Sobotíně a ve Vernířovicích na Šumpersku. Po vzniku Československa působil ve vojenské nemocnici v Ružomberku jako vojenský kaplan a poté dva roky přednášel na Bohoslovecké fakultě v Nitře morální teologii a filozofii. V roce 1923 se vrátil do Olomouce na bohosloveckou fakultu. Psal a publikoval mnoho odborných textů. Na konci roku 1927 byl prezidentem Tomášem Garriguem Masarykem jmenován mimořádným profesorem křesťanské filozofie a spekulativní dogmatiky na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci. V roce 1931 se stal řádným profesorem a v roce 1934 děkanem fakulty. Za německé okupace, po uzavření vysokých škol, se věnoval vědecké práci. Po skončení druhé světové války se vrátil zpět na olomouckou bohosloveckou fakultu.

Když 2. března 1947 zemřel arcibiskup olomoucký ThDr. Leopold Prečan, jmenoval olomouckým arcibiskupem a metropolitou moravským papež Pius XII. 23. března 1948 Josefa Karla Matochu. Arcibiskupské svěcení přijal 2. května 1948 z rukou pražského arcibiskupa a primase českého Dr. Josefa Berana a spolusvětitelů Dr. Stanislava Zely a košického biskupa Josefa Čárského. Jako své biskupské heslo si zvolil: „Jedinému Bohu čest a sláva na věky!“. Přestože se stal nečekaně olomouckým arcibiskupem, začal se naplno věnovat vedení svěcené diecéze. Po komunistickém puči v únoru 1948 však mohl své plány a přímou pastorační práci arcibiskupa vykonávat jen do roku 1950. Nezlomný postoj k nabídkám komunistického režimu vedl k jeho izolaci v olomoucké rezidenci. Před tím ještě stihl v říjnu 1949 tajně ve své soukromé kapli vysvětit na biskupa tehdejšího kněze Františka Tomáška, pozdějšího kardinála a významného odpůrce komunistického režimu.

Josef Karel Matocha byl totalitním režimem internován až do své smrti. Odpojili mu telefon, vzali rádio, uzavřeli část jeho knihovny a zadržovali většinu korespondence. Neustále ho hlídali příslušníci Státní bezpečnosti (STB), dokonce i při sloužení mše svaté ve své soukromé kapli. Po celou dobu nemohl mít téměř žádné návštěvy. Pokud ho mohl někdo navštívit, bylo to vždy za přítomnosti příslušníka STB. Zemřel 2. listopadu 1961 po jedenáctileté samovazbě bez lékařského ošetřování.

Celých jedenáct let se komunisté snažili všechno tajit. Nebylo tomu jinak i kolem pohřbu. Komunistický režim zakázal obřad v olomoucké katedrále. Příbuzní se s ním rozloučili 6. listopadu 1961 v arcibiskupské kapli. Obřadu se účastnilo jen čtyřicet lidí. Je



U hrobu v Pitíně 11.5. 1968, 80 let od narození Josefa Karla Matochy

pohřben v rodném Pitíně.

Současný arcibiskup olomoucký Jan Graubner o svém předchůdci Josefu Karlu Matochovi řekl:

*„Svámi spolupracovníky byl označován za služebníka pravdy a nepřitele polopravd a lží, přetvářek a nespravedlností. Jako muž řádu a zákona byl odhodlán čelit chaosu a zmatku. Jako člověk dobrého srdce a čistých úmyslů dokázal energicky stavět vše na Božím zákoně, aniž by lpěl na osobních zájmech nebo majetku. Je dobré umět se zahledět na hrdinného člověka víry a nekrvavého mučedníka věrnosti, abychom objevili další důvod ke zdravé hrdosti a naději pro budoucnost. Já v něm vidím skutečného mučedníka, který zemřel pro Krista ve velmi těžkém vězení tvrdé samoty, i když šlo o palác.“*

Zápis v Pamětní knize farnosti slavičinské. Zapsal 31.12. 1961 P. Ignác Flíbor, administrátor:

*V r. 1961 zemřel p. arcibiskup dr. Josef Matocha a dík sdělení p. Fraitě, mlynáře z Hrádku, mohli jsme oznámit jeho pohřeb i ostatním kněžím v děkanátě a tak se pohřbu zúčastnit. Měl to být pohřeb úplně tajný.*

### SVĚCENÍ ZVONŮ

V neděli 31. října 1948 proběhlo slavnostní svěcení nových zvонů pro farní kostel ve Slavičíně. Do Pamětní knihy farnosti slavičinské zapsal Dr. František Kostřbel, provisor, k této události následující text:

*Pod věží u hlavního vchodu do kostela postavila fa. Emil Říha z Hrádku na VI. dr. velké podium, nad nímž byly pověšeny tři nové zvony, ověnceny a tak připraveny ke slavnostní konsekraci, kterou vykonal J. E. nejd. pan arcibiskup Ph. a Th. Dr. Josef Karel Matocha. Asistovali dp. Josef Veselý, nový farář v Bojkovicích a dp. Leo Kašný, kaplan ve Slavičíně. Slavnostní kázání v kostele před pontifikální mší sv. měl správce děkanství dp. Jan Ryšavý, farář v Luhačovicích. Kromě vyjmenovaných kněží byli ještě přítomni ThDr. Josef Moštěk, sekretář ndp. arcibiskupa, dp. rada Alois Viceník, farář v. v. z Bojkovic, dp. Josef Černý, farář v Horní Lhotě, dp. Ignác Stodůlka, farář ve Vlachovicích, dp. Arnošt*



Svěcení zvonů 31.10. 1948

Být sám sebou je nejvyšší hodnotou! Je to radostné dobrodružství, neboť jsi jedinečný a v jedinečnosti neexistuje žádná konkurence a žádné srovnání. Nejsi ničím kopie, pouze svůj originál. Začni být sám sebou, opravdu a hrdě.

Prociťuj svoji jedinečnost, vnímej zdroj síly a jistoty sám v sobě!

Být úžasný znamená být sám sebou. Nepotřebuješ být přijat ostatními. Potřebuješ přijmout sám sebe.

Thich Nhat Hanh

Horák, farář v Brumově, dp. František Vlk, farář ve Valašských Kloboukách.

Po vykonané konsekraci, dříve než začalo kázání, přivítali J. E. světitele zvonů za okres Dr. Pániček, předseda ONV v Uh. Brodě, předseda okr. akč. výb. nár. fronty Josef Pastyřík, posádkový velitel št. kp. Pavel Ševčík, velitel stanice SNB vrch. strž. Alois Slaviček, předseda MNV Josef Málek, ředitel národní školy Oldřich Kovalčík a předseda kost. konk. výboru František Koseček. Provisor fary přivítal J. E. světitele zvonů hned při příjezdu ke kostelu (vítání bylo takto rozdělené, protože pro nepříznivé počasí nedovolil ceremoniář zastavit auto na náměstí „mezi šenky“, odkud se mělo jít ke kostelu v průvodu, ale až u kostela, kde čekal jen provisor fary, kdežto ostatní nestačili vrátit se včas ke kostelu).

Po uvítání pronesl J. E. pan arcibiskup ke všem přítomným velký projev o významu slavnosti svěcení zvonů ve Slavičíně, slavném bohatou tradicí svatovojtěšskou, o významu víry pro českou rodinu,

národ a vlast a žádal od všech, kdož poctivě chtějí splnit svůj životní úkol, neochvějnou věrnost zásadám křesťanským a zákonům Božím. K tomu udělal potom všem svoje arcipastýřské požehnání.

Následovalo slavnostní kázání v kostele a pontifikální mše sv., kterou sloužil za své diecézany a za všechny přítomné sám pan arcibiskup. Po mši sv. poděkoval krátce provisor J. E. panu arcibiskupovi za posvěcení zvonů.

Na faře zapsali se vzácní hosté do pamětní knihy a zasedli za stoly k pohoštění, o které se postaraly kmotřenky nových zvonů. Každá obec totiž vyslala tři kmotřenky (pro každý zvon jednu). Ty si pak vzaly na starost materiální zajištění slavnosti. Dívky v každé obci upletly přidělené množství věnců a za vedení kostelníků ověnčily kostel uvnitř, postavené podium před kostelem i nové zvony. Osvědčila se dělba práce.

Připravil: Josef Floreš

## MARIA, DOKONALÝ OBRAZ PLODNOSTI

Biblické texty: Izajáš 48, 17-19; Matouš 11, 16-19

"Jen kdybys dal pozor na má přikázání, byl by tvůj pokoj jako řeka a tvá spravedlnost jako mořské vlny, tvého potomstva by bylo jako písku a těch, kteří vzejdou z tvého lůna, jako jeho zrněk; nebylo by vyřato a zahlazeno přede mnou jeho jméno." (Iz 48, 18-19)



Máme tendenci si život víc organizovat než ho doopravdy žít. Všichni jsme zahlceni nejrůznějšími podněty a topíme se v možnostech, mezi nimiž si máme vybrat. Jsme školeni, abychom se stali manažery, abychom si uměli uspořádat život a zařídit si věci tak, jak potřebujeme. Na tom je postavena naše kultura. Samo o sobě to není nic špatného, ale jestliže to začneme aplikovat také na duchovní život, je to čirá hereze. A to je špatně. Nefunguje to. Takhle evangelium nevypadá. Možná bychom dosáhli ekonomického bohatství, ale nikoli duchovní plodnosti, jak to učí Izajáš. Jestliže byla Maria v oné době schopna s důvěrou nosit ve svém lůně Ježíše, bylo to proto, že věděla, jak přijmout duchovní dary, respektive ten jeden duchovní dar. Je bezpochyby dokonalým obrazem toho, jak do našeho světa proniká plodnost.

Duchovní energii nelze organizovat, nelze ji manévrovat ani manipulovat. Zde platí, že něco musíme nechat jít a přijmout to, co se svobodně dává. Máme se postupně zbavovat lpění na svém malém já, aby tak vznikl prostor pro nové početí a pro nové zrození. Něco musí být odstraněno předtím, než může být místo toho "dosazeno" to nové! Maria je přímo archetypem takového upostranění se a odevzdání se. Jestliže je Ježíš symbolem daru jako takového a rovněž toho, jak Bůh tento dar dává, potom je Maria symbolem, jak se dar přijímá a opatruje. Vše, co nám Bůh dává, je vždy prožíváno jako zcela nezasloužená milost, a nikdy jako mzda, odměna nebo medaile za zásluhy. Ve skutečnosti platí, že jestliže dar vnímáme tímto způsobem, jako "něco za něco", není to od Boha a vaše srdce, vaši mysl ani vaši duši to doopravdy neobohatí.

Není tu zmíněna žádná Mariina morální kvalita, skvělé výsledky nebo připravenost, pouze její pokorná důvěra a odevzdání se. Proto nám všem dává nevyčerpatelnou naději v naší nepatrnosti.

Pokud se snažíme nějak "řídít" Boha nebo si vykonstruovat svou hodnotu na základě určitého výkonu, nikdy neumožníme zrod Krista, nýbrž budeme vytvářet jen sebe. Maria se nesnaží nic řídit, nic nenapravuje, neorganizuje ani "nepodává výkony". Pouze říká "ano!" a umožňuje zrod hojnosti, kterou zaslubuje Izajáš ("řeka", "vlna", "písek" na pobřeží). A to je přece fantastické!

Richard Rohr Očekávání Vánoce  
(Adventní zamyšlení)

## Životní cesty

Někdy se mi zdá, že cesty našeho Boha jsou záhadné a těžko se po nich jde. A má přání se ztrácí v moři starostí. Když pomine smutný a náročný den, který mi přinesl jen bolest a utrpení, mohu si připomenout jen jedno: Bůh nikdy nechybje!

Když se moje srdce chvěje zoufalstvím nad nevyřešenými otázkami, když se mi chce pochybovat o Boží lásce, protože se vzmáhá nepochopení, mohu jen své staré tužby vložit tiše do Boží pravice a pošeptat v slzách: Bůh nikdy nechybje!

Proto se utiš, moje srdce, a nech přejít, co je pozemské a pomíjí, ve světle přicházejícím shora zahlédneš, že cesty, po nichž vede Bůh, jsou dobré.

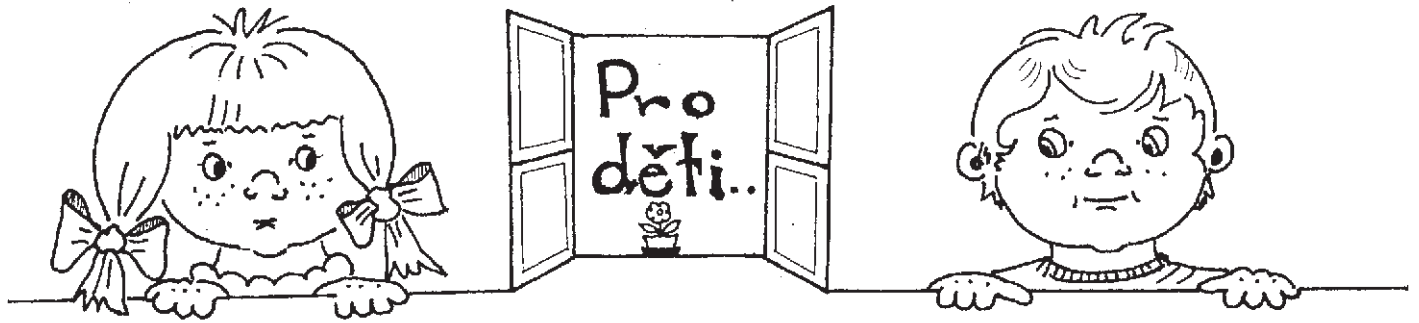
A kdybys ztratil i to, co je ti nejmilejší, ano, kdybys šel chladnou, temnou nocí, drž se pevně tohoto blaženého poznání: Bůh nikdy nechybje!

(Herbert Sack – napsáno v roce 1943 ve Stalingradu)

## Modlitba ke svatému Mikuláši

Dobrý svatý Mikuláši,  
který přinášíš radost dětem,  
daruj mému srdci dětského ducha a nauč mě  
rozdávat štěstí kolem sebe.  
Ty, jehož svátek nás připravuje na Vánoce,  
připrav mou víru na přijetí tajemství narození Krista.

Nikdy nedovol, abys o sobě smýšlel špatně či negativně. Nikdy se nepovažuj za horšího, než jsou ostatní. Nikdy se nepovažuj za neschopného, nemohoucího a slabého. Nikdy neuvažuj o tom, že bys v životě nemohl uspět. Když si budeš věřit, že určitou věc dokážeš, zvyšuješ pravděpodobnost, že se ti to podaří!  
Zažehni v sobě oheň, vzhop se a věř v to nejlepší.



## MIKULÁŠ Z MYRY

## PODANÁ RUKA

Mikuláš nic netušil. Udělal to, co dělal každý den časné ráno.	Lidé měli velkou radost, že jim Bůh takto poslal nového biskupa.	A tak se stal Mikuláš biskupem z Myry.	Pomáhal všem potřebným. Nejraději to dělal tajně, aby ho nemohli chváliť. Zachránil například chudého otce s třemi dcerami.
Vypráví se, že jednou vypukl v městě tak velký hlad, že lidé umírali. Obrátil se s důvěrou na svého biskupa.	Mikuláš uviděl na obzoru loď.	Ujistil kapitána, že i když vyloží ve městě obilí, nic mu neubude.	A skutečně: v císařském přístavu nechyběl ani jeden pytel!
Lidé byli zachráněni od hladu, a ještě zbylo obilí na zasetí v příštím roce.	Je to zapsáno v mnoha legendách.	Brzy po jeho smrti se lidé modlili u jeho hrobu a uctívali ho jako svatého. Dnes jsou mu zasvěceny kostely po celém světě.	Na památku jeho štědrosti si ještě dnes o svátku sv. Mikuláše lidé dávají dary.

Enrico, Giulio a Massimo byli tři nerozluční kamarádi. Jednou s nimi byl i malý Lorenzo, Massimův bratříček. Maminka toho "malého otravu" Massimovi "laskavě vnutila" s sebou. Lorenzo byl naopak rád a celý hrdý na to, že může být se starším bratrem a jeho kamarády.

Toho dne si čtyři kluci usmysleli, že prozkoumají park Mandria, největší a nejdivočejší široko daleko. Ztratit se v tom zeleném lese bylo vždycky úžasné dobrodružství. "Podívej, jeleni! A támhle veverka!" pokřikovali na sebe mezi stromy. "Doufám, že nenarazíme na divočáka," řekl Giulio, jen aby trochu postrašil Lorenza, který se hned chytil bratra za ruku.

Chlapci byli tak zaujati tou podívanou mezi stromy a vším tím šustěním ve křoví, že si nevšimli, jak čas letí. Stíny stromů se začaly pomalu prodlužovat a na park se snášel soumrak. "Je pozdě! Musíme se vrátit domů, nebo bude průšvih!" vykřikl Enrico. "Poběžíme!" navrhli všichni naráz.

Dali se do běhu, nechali cesty cestami a pustili se rovnou přes les. Ale z ničeho nic se ocitli na břehu potůčku, který se líně vinul přes celý park. Nebyl moc široký, a tak se rozhodli, že ho přeskochí. Enrico, Giulio a Massimo se pořádně rozběhli a skočili na druhý břeh. Malý Lorenzo zůstal stát a ustrašeně váhal. "No tak skoč, strašpytle!" zavolal na něj Giulio. "Nejsem strašpytel," fňukal Lorenzo. "Potok je moc široký!" a rozbřečel se. "Ach jo!" vybuchli otráveně Enrico a Giulio. Ale Massimo se postavil co nejbliž vodě, jak mohl, a natáhl ruku. "Neboj se, Lorenzo! Musíš jen skočit až k mé ruce. Věř mi!" zavolal. Lorenzo se na bratra zadíval a přestal plakat. Pak téměř bez rozběhu skočil k Massimově ruce a chytil se jí. Bratři se objali. "Viděls?" zvolal Massimo. "Zvládl bys to i bez té mojí ruky!"

Bruno Ferrero Balzám pro duši

Katechetický věstník č. 4/2001-02, Biskupství brněnské, Diecézní katechetické centrum

Když ztratíme peněženku, zoufale ji hledáme.  
Když ztratíme mobil, zoufale ho hledáme.  
Když ztratíme své pravé já, ani si toho nevšimneme.

## ... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Jeden člověk přijde v Římě ke kapucínům a ptá se: „Otče, mohu se modlit nověnu, abych získal Ferrari?“ Kapucín přemýšlí: „Nověna je dobrá věc, ale co je to Ferrari? Víš co, raději se zeptej u dominikánů.“ Tak ten člověk jde k dominikánům a ptá se: „Otče, mohu se modlit nověnu, abych získal Ferrari?“ Dominikán se zamyslí: „Nověna je dobrá věc, ale co je to Ferrari? Víš co, běž se zeptat k jezuitům.“ Tak ten člověk jde k jezuitům a ptá se: „Otče, mohu se modlit nověnu, abych získal Ferrari?“ Jezuita se zasní: „Jó, Ferrari, to je věc... Ale co je to ta nověna?“

**Biskup a jeho sekretář cestují lodí.** Sekretář se jde podívat do kajuty, kde jsou námořníci. Když se vrátí, říká biskupovi: „To je hrůza, jak ti námořníci strašně klejí.“ Biskup mu na to řekne: „To je ještě dobré, horší bude, až se začnou modlit. To dělají, když se loď potápí.“

**Předkové Ignáce Porgesa byli Izraelité.** Ale Ignác Porges je katolík. Když se přišel nějaký pan Thierfelder ucházet o jeho dceru Vlastu, tu mu řekl pan Porges: „Milý pane Thierfelder, z toho nic nebude. Za prvé jste Žid a my křesťané. Za druhé nemáte peníze, a to je u nás Židů to hlavní!“

**Starý obchodník Taussig umírá.** Celá rodina postává kolem jeho lože a umírající sípavě povídá: „Sáro, ženo moje, jsi tu?“ „Jistě, Mojše, to víš, že jsem.“ „A Arnošt, můj prvorozený syn, je tu taky?“ „Ano, tatjinku, jsem tu.“ „A Lcik, můj mladší syn, taky?“ „Ano, tatjinku, jsme tu všichni.“ „A kdo je ve kšeftě??“

**Ve vlaku do Bystřice jede mladík a žvýká žvýkačku.** Asi po půlhodině se k němu nakloní babička sedící naproti němu a povídá: „To jste hodný, mladý pane, že si se mnou povídáte, ale já vás vůbec neslyším.“

**Farář potká muže ze své obce, který tu a tam pije přes míru.** „Potěšilo mě, že jsem vás včera zase jednou viděl na večerní mši svaté.“ Muž se udiveně zeptá: „Takže v kostele jsem byl taky?“

**Za rabínem přijde mladý Karpeles a ptá se:** „Rabbi, mám se oženit?“ „A chceš se ženit?“ „No, Nechci.“ „Tak se nežeň.“ „Ale tatík má pro mě lákavou partii.“ „Tak se ožeň.“ „Ale nemá dobrou pověst.“ „Tak se nežeň.“ „Ale je moc hezká.“ „Tak se ožeň.“ „Ale její rodina měla plotky s kriminálem.“ „Tak se nežeň.“ „Ale dají jí velké věno.“ „Tak se ožeň.“ „Když já, rabbi, nevím.“ „Tak víš co? Nech se pokřtít.“ „A proč, rabbi, pomůže to?“ „No hlavně budeš chodit otravovat faráře, né mě.“

www.katolik.cz



## DAR DUCHA

*Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. (Sk 2, 4)*

"Venku je opravdu hnusně. Ten hrozný dešť! Zase budu mít ucourané kalhoty a budu je muset dát do prádla. Ach jo, pořád nějaká práce, to mě tak štve, copak nemůžu mít chvíli klidu?" rozhořčovala se Eva.



Seděly jsme spolu v kavárně u stolečku a čekaly, až nám přinesou objednanou kávu. Byl to náš seznamovací rozhovor.

Evína rodina se nedávno přistěhovala do našeho města. Oslovila mne na mém autorském čtení. Představila se jako Duchem naplněná křesťanka, mluvila o svém duchovním obdarování a vysvětlila mi, že hledá společenství. "Opravdu hluboké duchovní obecenství, víte? Chtěla bych uplatňovat dary Ducha Svatého," vysvětlovala mi naléhavě. Na delší řeči nebyl čas, domluvily jsme si tedy schůzku.

Než nám přinesli kávu, vyslechla jsem několik příběhů z minulého Evína společenství. Ve všech jí bylo ukřivděno, ve dvou případech jí vůbec nepochopili, v jednom někdo neuznal její názory.

Z každého toho vyprávění na mne dýchala zahořklost a neodpuštění. Když mladinká číšnice postavila na stolek šálky s kávou a konvičky s mlékem, mile se usmála. Eva po ní nevrle loupala očima a dál zapáleně líčila nějakou další křivdu z minulého sboru. Začínalo mě bolet břicho.

Nechtěla jsem už dál poslouchat ty ošklivé historky a zeptala jsem se na nový byt. No to jsem si dala! Všechno bylo špatně, nic nevyhovovalo, nic se jí nelíbilo. Jako by se celý svět spikl proti Evě a její rodině. Měla jsem toho právě dost. Tohle že je žena naplněná Duchem Svatým? Vždyť přítomnost Ducha dokazuje, jak lidé jím naplnění mluví. To On jim dává promlouvat. A v Písmu nikde nečtu, že Duch Svatý ústy lidí reptal, huboval, stěžoval si a nadával. Všude přinášel jen potěšení, povzbuzení, posilu ve víře a v následování, napomínal k čistotě a svatosti. Nic z toho jsem z Evínych úst ještě nezaslechla, a to na mne mluvila dobrou hodinu. Pak Evě zazvonil telefon a musela odejít. Mně se ulevilo.

O darech s Hanou Pinknerovou

## BŮH PŮSOBÍ I V NAŠÍ TEMNOTĚ

I temná období života mohou být dobrými učiteli. Bůh totiž může působit i v naší temnotě, tam, kde my nemáme nic pod kontrolou. I temnota může mnohému naučit, může nám otevřít oči pro věci, které bychom jinak nepoznali. Jako je rok proměňován ročními obdobími, tak je člověk proměňován obdobími radosti, krize a nakonec smrti a vzkříšením. Zdá se, že není jiná cesta růstu a proměny. Vyhýbáme-li se úzkostlivě temnotě, vyhýbáme se napětí, duchovní kreativitě a nakonec i proměnění. Bůh totiž může působit i v naší temnotě, tam, kde my nemáme nic pod kontrolou.

*Bože, ty znáš můj život, ty víš,  
kde a jak prožívám svou temnotu já.  
Vstupuj, prosím, i do mé temnoty  
se svou uzdravující a zachraňující mocí.*

www.vira.cz

.Každý zažíváme vzestupy a pády, jednou jsme dole, jednou nahoře. Každý z nás zažil bolest, zklamání, zradu, křivdu. Každý z nás ztratil to, co miloval. Tím nás však život neučí vzdát se a trápit se. Tím nás učí zvednout se, držet hlavu zpřímá, jít dál, růst, stát se silnějším, odolnějším. Co tě nezabije, to tě posílí.



## MÉNĚ JE VÍCE

Biblické texty: Sirachovec 48, 1-4.9-11; Matouš 17, 9a.10-13

"Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno." (Mt 6, 31-33)

Nikdy v životě jsem neměl tolik práce jako v poslední době. Jaké mám právo mluvit o kontemplaci, když jedu na plný plyn a téměř se nezastavím? Zdá se, že všeobecně zastáváme zásadu "čím více, tím lépe". Z různých stran slyším, že zaneprázdněnost je pro nás ve skutečnosti symbol našeho statusu! Je zvláštní, když toho mají lidé tolik, že se pak bojí, že nebudou mít dost – dost co dělat, vidět, vlastnit, napravovat, ovládat, měnit.

Když jsem byl před několika lety v Nikaragui, zeptal jsem se jednoho muže, zda má čas, a on odpověděl: "Mám zbytek svého života," a usmál se. Kdo z nás by mohl něco takového říci? To je to, co nemáme. To, co nemáme, je zbytek našeho života, protože nemáme ani *přítomný okamžik* svého života. Kroky, které jsme učinili v minulosti, rozhodly o našem zítřku; kreditní karty a hypotéky, plánované zastarávání téměř všeho, co vlastníme – to vše nás udržuje v ustavičném běhu. A my ani přesně nevíme proč. Nemáme zbytek svého života. Ten je předem rozhodnut. Je zabezpečen, pojištěn a s obavami vyhlížen dlouho dopředu.

Vyrostli jsme s nejrůznějšími pomůckami šetřícími čas a někteří z nás bezpochyby dostanou další k Vánocům. Najdeme pod stromečkem například vaflovač, abychom neztráceli zbytečně čas při výrobě zákusků, nebo ohřívač pečiva, abychom urychlili přípravu večeře. Jakmile vlastníme všechny tyto a jiné pomůcky, musíme si rozšířit kuchyň, a větší kuchyň zase vyžaduje víc uklízení a víc energie věnované ukládání rostoucího počtu našich přístrojů šetřících čas. Všechny tyto věci nám nakonec čas vůbec *neušetří!*

Čas je přesně to, co nemáme. Čeho je v kultuře nadbytku stále méně, je právě a překvapivě čas – spolu s moudrostí a přátelstvím. Ale právě moudrost a přátelství jsou věci, pro něž je lidské srdce stvořeno, jimiž se lidské srdce živí a pro něž žije. Není divu, že se zvyšuje počet lidí s depresí, že se zvyšuje počet nemocných, a dokonce násilnických lidí, a zároveň na této zubožené planetě zanecháváme obrovskou uhlíkovou stopu.

Ježíš to řekl dost jasně: "Proč se tolik bojíte? Proč se honíte za věcmi, po nichž se shánějí pohané? Co budu jíst? Co si vezmu na sebe? Ale vy se o zítřek nestrachujte. Každý den se o sebe postará sám" (srov. Mt 6, 31.34). Z nějakého důvodu však děláme to, že se buď stále dokola zaobíráme minulostí, nebo si děláme starosti ohledně budoucnosti. Nutně to vypovídá o tom, že jsme moc nepochopili Ježíšovo duchovní poselství. Nyní nám to říká i samotná země.

*Richard Rohr Očekávání Vánoc (Adventní zamyšlení)*

## RANNÍ MODLITBA POSLEDNÍCH OPTINSKÝCH STARCŮ

Pane dej, abych s pokojem v duši přijímal všechno,  
co mi přinese tento den.

Dej, abych se ve všem úplně odevzdal do tvé svaté vůle;  
každou hodinu tohoto dne mě ve všem veď a posiluj.

Všechny zprávy, které během dne obdržím,  
mě nauč přijímat s pokojnou myslí  
a pevným přesvědčením, že ve všem je tvá svatá vůle.

Ve všem, co dělám, a ve všem, co říkám,  
veď moje myšlenky a city.

Ve všech neočekávaných situacích nedopusť,  
abych zapomněl, že všechno jsi seslal ty.

Nauč mě jednat přímo a rozumně s každým členem rodiny,  
abych nikoho nezarmoutil a nikomu neublížil.

Pane, dej mi sílu překonat tíhu nového dne  
a zvládnout všechny události v jeho průběhu.

Veď mou vůli a nauč mě modlit se, věřit, doufat v Tebe,  
odpouštět a milovat.

AMEN.

*Optinská poustevna* (klášter – monastýr od slova monachos – mnich) založená na víře ve spásu a vůli k pokání je koncem 18. století jedním z nejdůležitějších představitelů duchovního rozkvětu v Rusku, centrem ruské pravoslavné duchovnosti. Najdeme ji nedaleko městečka Kozelsk v oblasti Kaluga na jihozápad od Moskvy.

*Kdo jsou starci (otcové)?* Starce (řecky gérontas) je charakteristickou postavou pravoslavného mnišství. Nemusel být vůbec starý, šlo o člověka vyvrátého v duchovních otázkách,

schopného vést druhé k nalezení spásy. Nejčastěji byl starce mnich, obdařený duchovním vhledem, tj. moudrostí, kterého mniši i lidé ze světa přijímají jako svého duchovního rádce a vůdce, měl přímou inspiraci od Ducha Svatého. Tradice starectví byla převzata od egyptského mnišství sv. Antonína Velikého.

Obecná – duchovní poučení optinských starců – několik příkladů:

Ti, kteří chtějí být poslušni Kristu, nechť mají stále před očima ne svou vůli, ale vůli Boží.

Spasení není v mnohoslovnosti, ale v dokonalém hlídání sebe sama.

Neznepokojuj se příliš o svůj život. Snaž se mít jen trvalou touhu po spáse. Svěř se Bohu a očekávej jeho pomoc, dokud nepřijde čas.

V čase zoufalství vězte, že vás neopustí Pán, ale vy Pána. Pro jméno Boží vyslechněte, jak žít, když jste sami: i kdyby vám bylo smutno, i kdyby se vám nechtělo, vždy v myšlenkách a ve svém srdci vzývajte Pána Ježíše Krista, který žije ve vaší duši.

Možností, jak se zalíbit Bohu, je mnoho: chovat se k lidem laskavě, utěšovat smutné, zastávat se utiskovaných, dávat milodary potřebným, odvracet oči od nemravných věcí a skutků, přemáhat se k modlitbě, být trpěliví, milosrdní, spravedliví a všechny ostatní podobné věci. Získávání těchto svatých ctností k nám bude přitahovat všemohoucí pomoc Boží. S ní můžeme překonat všechny těžkosti, které se předtím zdály našimi silami nepřekonatelné.

Když činíme znamení kříže, máme přítom pronášet jméno Svaté Trojice „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“ nebo jméno jedné z osob Svaté Trojice – toho, který se pro nás vtělil a nechal se pro nás dobrovolně ukřižovat: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným“.



*internetový zdroj*

Být šťastný znamená mít to, co srdce potřebuje. Mít pro co vstát ráno z postele, být k užítku, vědět, že bez tebe se spousta věcí nedá do pohybu a být na světě pro druhé, kteří tě potřebují.  
*Jsi jedinečný, nenahraditelný, nenapodobitelný, pamatuj na to!*

### Křty:

#### Říjen:

Lilien Onderková  
René Křištofik  
Nina Helena Silná  
Jáchym Gajdošík  
Albert Sudek

Jenovéfa Rumanová  
Jiří Valčík  
Jan Červenka  
Kryštof Maňas



#### Pohřby:

6.11. Erika Bačová, 1939, Petrůvka  
11.11. Jaroslav Urbaník, 1954, Bohuslavice nad Vlárí  
12.11. Marie Remešová, 1940, Petrůvka  
13.11. František Žalek, 1942, Slavičín  
13.11. Milan Dobrotka, 1966, Poteč



### ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

27.11. - 3.12. Rokytnice 2 (p. Saňáková)  
4.12. - 10.12. Chovančíková, Machů, Humpolová st., Humpolová ml.,  
Studenková, Adámková  
11.12. - 17.12. Rudimov  
18.12. - 24.12. Petrůvka  
25.12. - 31.12. Zupková, Fojtíková, Raková, Durdáková, Štěpančíková,  
Šimoníková, Koudelová  
1.1. - 7.1. Rokytnice 3 (p. Tarabusová)

*Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat.*

Texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou z knihy Jarmily  
Mandžukové Každý den je nový začátek

### Byl jsem bez přístřeší

(Matka Tereza)  
Matouš 25

Byl jsem bez přístřeší a tys mi otevřel dveře svého domu.  
Byl jsem nahý a tys mi dal svůj plášť.  
Byl jsem unavený a tys mne nechal odpočinout.  
Byl jsem vyžděšený a tys mne uklidnil.  
Byl jsem negramotný a tys mne naučil číst a psát.  
Byl jsem osamělý a tys vnesl do mé osamělosti lásku.  
Byl jsem ve vězení a ty ses nebál mne navštívit.  
Ležel jsem bezmocný svou dlouhou chorobou  
a tys mě neunavně ošetřoval.  
Byl jsem v cizině a tys mne přivítal.  
Byl jsem nezaměstnaný a tys mi našel práci.  
Byl jsem raněn a tys mi ovázal rány.  
Hledal jsem trochu vlídnosti a tys mi podal ruku.  
Má pleť byla černá nebo žlutá nebo bílá.  
Posmívali se mi, doráželi na mne a tys mi pomohl s tím křížem.  
Byl jsem starý a ty ses na mne tak hezky usmál.  
Byl jsem sklíčen starostmi a ty ses o mé hoře se mnou podělil.  
Viděls mne poplivaného, zhanobeného, zašlapaného,  
zkrvaveného a tys mne poznal,  
ačkoliv má tvář byla zalita potem a krví.  
Když se mi posmívali, věděl jsem,  
že jsi mi nablízku svým srdcem.  
A když jsem byl šťastný, dovolil jsi,  
abych se s tebou podělil o svou radost!  
Jenom nějakým "dílem" můžeme vyjádřit svou lásku k Bohu.  
Naše láska musí být vždycky nasměrována k někomu.  
A chudí, jeho bratří nejmenší,  
nám umožňují vyjádřit svou lásku skrze ně.  
Práce je jenom výrazem naší lásky k Bohu.  
Láskou k lidem dokazujeme, že milujeme Boha.

*(Duchovní texty Matky Terezy z Kalkaty)*

### RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, ohlaste se nám:  
Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem.  
(Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)  
Příprava na křest dospělých trvá zhruba 1 rok.  
(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)  
Zamýšlený církevní sňatek nejméně 3 měsíce předem.  
Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.  
Možnost svátosti smíření je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

#### ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední  
hodiny!!!

#### TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): 739 245 911

Mons. P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

#### POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý liché týden v úterý od 13 do 16 hod.



### PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČINĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: [www.faslavicin.cz](http://www.faslavicin.cz)



28.11. **1.neděle adventní** (Lk 21, 25-28.34-36)

30.11. Svátek sv. Ondřeje, apoštola (Mt 4, 18-22)

3.12. sv. František Xaverský (Mt 9, 27-31)

4.12. sv. Jan Damašský, sv. Barbora

(Mt 9, 35 – 10, 1.5-8)

5.12. **2.neděle adventní** (Lk 3, 1-6)

6.12. sv. Mikuláš (Lk 5, 17-26)

7.12. sv. Ambrož (Mt 18, 12-14)

8.12. **Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny**

**prvotního hříchu**

(Lk 1, 26-38)

12.12. **3.neděle adventní** (Lk 3, 10-18)

Panna Maria Guadalupská

13.12. sv. Lucie (Mt 21, 23-27)

14.12. sv. Jan od Kříže (Mt 21, 28-32)

17.12. sv. Lazar (Mt 1, 1-17)

19.12. **4.neděle adventní** (Lk 1, 39-45)

24.12. **Štědrý den** (Lk 1, 67-79)

25.12. **Slavnost Narození Páně**

(v noci Lk 2, 1-14; ve dne Jan 1, 1-18)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 25.12.2021 na Slavnost Narození Páně. Uzávěrka bude v neděli 12.12.2021. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!